

საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემია

ქართული ენციკლოპედიის ი. აბაშიძის სახელობის მთავარი სამეცნიერო რედაქცია

გიგაური გივი ლევანის ძე

გიგაური გივი ლევანის ძე (6. IV. 1928, თბილისი, – 10. VIII. 2003), კინოს მხატვარი. საქართვ. სახ. მხატვარი (1986).

1954 დაამთავრა თბილ. სამხატვრო აკადემია (ს. ქობულაძის კლასი). აქვე ეწეოდა პედ. მოღვაწეობას (1968-იდან). 1954-იდან კონცერნ „ქართულ ფილმში“ მუშაობდა მხატვრად. გ-ის შემოქმედებისათვის დამახასიათებელია მაღალი პროფ. კულტურა, პოეტურობა, დახვეწილი გემოვნება. მის ნამუშევრებში განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება ნახატსა და კოლორიტს, რ-იც ზუსტად ერწყმის ფილმის იდეურ აზრს, რეჟისორის ჩანაფიქრის მხატვრულად გახსნას. გ-ის ესკიზები დამოუკიდებელი მხატვრული ნაწარმოებებია და დაზგური ხელოვნების ნიმუშებად შეიძლება ჩაითვალოს. მხატვრულად გააფორმა სპექტაკლები: ი. ჭავჭავაძის „კაცია-ადამიანი?!” (თბილ. კ. მარჯანიშვილის სახ. თეატრი), ი. გალანის „სიყვარული გარიურაჟე“ (გორის გ. ერისთავის სახ. თეატრი) და სხვ. მის მიერ გაფორმებული ფილმები ახ. ეტაპია ქართ. კინოს ისტორიაში. გ-მა მხატვრულად გააფორმა ფილმები: „მაგდანას ლურჯა“ (1955, კოსტიუმების მხატვარი), „ჩვენი ეზო“ (1956), „სხვისი შვილები“ (1958), „მე, ბებია, ილიკო და ილარიონი“ (1962), „დღე უკანასკნელი, დღე პირველი“ (1959, ყველა კ. ხუციშვილთან ერთად), „ქორწილი“ (1965), „სინათლე ჩვენს ფანჯრებში“ (1969), „როცა აყვავდა ნუში“ (1972), „აურგაური სალხინეთში“ (1975, გ. მექმარიაშვილთან ერთად), „მშობლიურო ჩემო მინავ!“ (1980), „ცხოვრება დონ-კიხოტისა და სანჩოსი“ (1989), „ჩაკლული სული“ (1994), „გაქედილები“ (2003) და სხვ. წარმატებით მუშაობდა დაზგური გრაფიკისა და ჭავჭავაძის ხელოვნების დარგში („არაგველები“ – თბილ. მეტროპოლიტენის სადგურის „სამასი არაგველის“ პანო; ჭავჭავაძის, სპილენძი, 1967, თ. გიგაურთან ერთად).